

**XVII Ogólnopolski Konkurs Literacki im. Marii Komornickiej
Kozienicki Dom Kultury im. Bogusława Klimczuka – KOZIENICE 2019
Tomasz Kotłowski – kategoria młodzież – poezja – I miejsce**

Godło: PIANISTA

Femme fatale

I

Zaszczyt którego niewątpliwie

Zazdrościły Ewie zwykłe kobiety:

Zerwać właśnie ten owoc

Z drzewa możliwości,

Zaburzyć stan równowagi.

Z zewnątrz owoce są tak podobne, że

Zerwała owoc zepsuty do szpiku kości:

Z zardzewiałą, pękniętą pestką,

Zbrukany błotem i obtłuczony,

Zarażony złem. Nieświadomie

Zlizała z lubością jad - esencję

Zepsucia, ignorując zębatego węża

Zaszytego w wysokiej trawie.

II

W tym oto momencie na estradę
Wstępuje demonstracyjnie
Wąż w skórzanym smokingu.
Gestem możliwie teatralnym,
Zawija się wokół zakazanego drzewa
I zapowiada zło, cedząc przez
Linie życia krótkie proroctwo:
Trzy litery jej imienia - wróżbę pomyłki,
Igraszkę niewinną lub obrazę stwórcy.
Ave Eva! Ave Eva! Alea iacta est!
Odtąd femme fatale będzie (z)nosić
Na sobie piętno zwróconych oczu -
Błogosławieństwo naznaczenia.
Te niewinne literki błakają się
Szukając większej całości.
Te niewinne literki mogłyby zaczynać
Lub kończyć pierwszy lepszy wyraz,
Jednak teraz to ona zaczyna i kończy
Zwiedzona mianem wybranki.

III

Femme fatale wchodzi all in.
W perspektywie wiecznej arkadii
Jej eksperyment jest zrozumiały-
Ilustruje choćby ponadczasową
Wartość informacji. Femme fatale
Obstawia ludzkość w boskiej ruletce,
Musi wybrać źle i zgubić miliony.
Jest z tym pogodzona, gdyż każdą
Rolę należy odegrać do końca.
Przeklęta historia mimo prognoz
Schyłkowych, powtarza się dokładnie
I nadzwyczaj chętnie. Ewa zostawia jej
Na przyszłość spadek - niedojedzone jabłko.

IV

Ewa, wbrew niepochebnym opiniom
Wielu przeciętnych śmiertelników,
Nosi w sobie wiele cech prometejskich:
Podejmuje próbę, przekracza granicę
(Co prawda siekierą), lecz ponosi konsekwencje.
Gdy świat wstrząśnięty zadrży w posadach,
Zejdzie do podziemi, na bezpieczny bunkier
Polecą gromy boże i ludzkie, a Ewa powtórzy
Raz jeszcze sakramentalną wierność ideałom.

V

Ampułka z cyjankiem jest tak słodka

I konieczna jak sam owoc zakazany.

Obok Ewy stoi stary Adam nowego świata,

Żegnają się bardzo długo i czule

Przy akompaniamencie lamentu

Zawiedzionych niewiast, zwięzłych,

Oficerskich dyspozycji i rozdzierającego

Zgrzytu tonącego okrętu. Kolejność

Postępowania awaryjnego jest oklepana,

Wyuczona od deski do deski po latach praktyki,

Znają ją na pamięć, a nawet na wyrywki

Z tym szczegółem, że ewakuacji nie będzie.

Gdy drzewo pada pod naporem pancерnej pięści,

A cały raj zostaje zrównany z ziemią gąsienicami,

Pierwsi ludzie już śpią, uciszeni wrzawą i hukiem

Czekają na nowy owoc odwiecznego ziarna.

Bluźnierstwo

Czasem lubię bluźnić,
Tak bez nadziei, uparcie
Obracać sfery niebieskie
Ogonem, wmawiać niewinność
Makbetom, mówić, że cię kocham,
Choć wiem, że mi nie wolno.
Mój umysł ciasny słabo się broni
Przytłoczony akupunkturą
Rozpaczy. Gdy widzę, jak oblicze
Klauna nabiera ostrości,
Gdy tracę z pola widzenia własne
Dłonie, pozostaje mi tylko zaprzeczać
I zatykać usta głosu, który ślepo
Powtarza wyuczone palindromy:
I co, idioci? I co, idioci?

Wizja IV (Wizje szalone)

Pusta widownia bez ducha poklasku

Bez miłości którą grali wczoraj

Bez śmierci którą mają w planach

W repertuarze przepych tożsamości

I cisza której nie mogę zmać krzykiem

Jednak teatr bez widowni istnieje naprawdę

Marionetki które przecięły własne linki

Leżą teraz na scenie w blasku reflektorów

Sztukam rozdartej kurtyny i smugi światła

Która oświetli mi długą drogę

Z powrotem na widownię